

РЕШЕНИЕ

№ 21207

гр. С., 21.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 56 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Н. Д. С. М.

при участието на секретаря П. Н. Н.
като разглежда докладваното от Н. Д. С. М. Гражданско дело №
20231110121989 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба от „Т. С.” ЕАД срещу А. К. И. и И. А. Б., с която са предявени по реда на чл. 422 ГПК обективно съединени установителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищцовото дружество твърди, че е налице облигационно правоотношение с ответниците, възникнало въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане по отношение на топлоснабден имот с адрес гр. С., ул. „Г.С.Р.“ № 40, ет. 3, ап. № 7, с аб. № 2542. Поддържа, че съгласно тези ОУ е доставял на ответниците за процесния период топлинна енергия, за която не е заплатена дължимата цена, поради което твърди, че са начислени следните вземания: за сумата от **2924,15 лв.**, представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия за периода от **01.05.2019 г. – 30.04.2021 г.**, ведно със законната лихва от **29.06.2022 г.** до окончателното изплащане на вземането, сума в размер на **363,31 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **15.09.2020 г. до 02.06.2022 г.**, сума в размер на **61,41 лв.**, представляваща главница за дялово разпределение за периода **01.05.2019 г. – 30.04.2021 г.**, ведно със законната лихва от **29.06.2022 г.** до окончателното изплащане на вземането, както и сумата в размер на **11,67 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **01.07.2019 г. до 02.06.2022 г.**, за които вземания е издадена

заповед за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК от 28.07.2022 г. по ч.гр.д. № 34827/2022 г. по описа на СРС, 56 състав. Предвид изложеното претендира от всеки от ответниците сумите, както следва: от ответника **А. К. И.** - сумата от **812,26 лв.**, представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия за периода от **01.05.2019 г. – 30.04.2021 г.**, ведно със законната лихва от **29.06.2022 г.** до окончателното изплащане на вземането, сума в размер на **100,92 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **15.09.2020 г. до 02.06.2022 г.**, сума в размер на **17,06 лв.**, представляваща главница за дялово разпределение за периода **01.05.2019 г. – 30.04.2021 г.**, ведно със законната лихва от **29.06.2022 г.** до окончателното изплащане на вземането, както и сумата в размер на **3,24 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **01.07.2019 г. до 02.06.2022 г.**; от ответника **И. А. Б.** - сумата от **812,26 лв.**, представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия за периода от **01.05.2019 г. – 30.04.2021 г.**, ведно със законната лихва от **29.06.2022 г.** до окончателното изплащане на вземането, сума в размер на **100,92 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **15.09.2020 г. до 02.06.2022 г.**, сума в размер на **17,06 лв.**, представляваща главница за дялово разпределение за периода **01.05.2019 г. – 30.04.2021 г.**, ведно със законната лихва от **29.06.2022 г.** до окончателното изплащане на вземането, както и сумата в размер на **3,24 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **01.07.2019 г. до 02.06.2022 г.**, за които вземания е издадена заповед за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК от 28.07.2022 г. по ч.гр.д. № 34827/2022 г. по описа на СРС, 56 състав.

Ответниците в срока по чл. 131 ГПК са подали отговори на исковата молба. Ответниците **А. И.** и **И. Б.** оспорват претенциите като неоснователни поради липса на облигационно отношение с ищеца въз основа на качеството собственик или ползвател на процесния имот. Релевират възражение за изтекла погасителна давност. Считат, че исковите следва да бъдат отхвърлени.

Третото лице помагач на страната на ищеца „Б.“ ООД не изразява становище.

С влязло в сила определение № 26002/24.07.2023 г. е прекратено производството по делото срещу ответника **Р. Д. Б.** при констатация за влизане в сила на заповедта за изпълнение, поради което към момента същата не е страна в настоящото производство.

Съдът, като обсъди доводите и възраженията на страните и събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По исковите с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ:

Основателността на предявените искове за осъждане на ответниците да

заплатят претендираната цена по договор за продажба на доставена топлинна енергия и за дялово разпределение се обуславя от кумулативното наличие на следните предпоставки: валидно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия, извършена от ищеца реална доставка на топлинна енергия в твърдения обем през процесния период и на претендираната стойност, изискуемост на задължението за плащане на продажната цена. Съобразно правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК в тежест на ищеца е установяване на горните предпоставки при условията на пълно и главно доказване. **Липсата на една от предпоставките води до неоснователност на претенцията.** В случай, че ищецът установи посочените по-горе обстоятелства, ответната страна следва да докаже опровергаващия довод за неизпълнение факт – точно във времево и количествено отношение изпълнение на задължението за плащане на потребената топлинна енергия за процесния период.

При така разпределелната доказателствена тежест, съдът намира, че исковете са частично основателни. Съображенията за това са следните:

Първото релевантно по делото обстоятелство касае установяване наличието на облигационно правоотношение между страните за доставка на топлинна енергия.

Правната регламентация на правоотношението по продажба на топлинна енергия се съдържа освен в общата уредба по чл. 183 и сл. Закон за задълженията и договорите (ЗЗД), още в специалния Закон за енергетиката (ЗЕ). Съгласно последния правоотношението по продажба на топлинна енергия е договорно, сключвано при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР) - чл. 150, ал. 1 ЗЕ. Предвидена е писмена форма на договора, която не е форма за действителност, а за доказване. Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите (чл. 150, ал. 2 ЗЕ), в отклонение от правилото на чл. 16, ал. 1 ЗЗД.

Характерна особеност за правоотношението по продажба на топлинна енергия е обстоятелството, че за възникването на договорната връзка не е необходимо изрично волеизявление, като същото следва по силата на законовата презумпция на чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката, в приложимата за процесния период редакция, съгласно която всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда в режим на етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти/потребители на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба. Следователно, за да се приеме, че ответната страна има качеството потребител на топлинна енергия, то достатъчно е да се установи, че същата е собственик/ползвател на недвижим имот и е налице решение на Общото събрание на етажните собственици за присъединяване към топлопреносната мрежа. Предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване **са подразбирани клиенти** на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия.

В константната и задължителна съдебна практика безпротиворечиво е изведено,

че изброяването в нормата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ на собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване като клиенти (потребители) на топлинна енергия за битови нужди и страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие, не е изчерпателно. Клиенти (потребители) на топлинна енергия могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия директно с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо лице придобива качеството „клиент“ на топлинна енергия за битови нужди („битов клиент“ по смисъла на т. 2а, пар. 1 ДР от ЗЕ) и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената ѝ на топлопреносното предприятие. В този смисъл са мотивите към т. 1 от Тълкувателно решение № 2/17 г. по т. д. № 2/17 г. на ОСГК на ВКС.

Въз основа на така очертаната нормативна уредба, в случая съдът приема за установено спрямо ответниците първото правнорелевантно обстоятелство – наличието на облигационно правоотношение по продажба на топлинна енергия между страните по делото, като качеството на двамата ответници потребители на топлинна енергия се обуславя от установената по делото принадлежност на правото на собственост върху процесния имот. Фактът, че всеки от ответниците притежава идеална част от правото на собственост върху процесния имот и конкретните квоти в съсобствеността се установяват от приложените писмени доказателства по следния начин:

От приложен по делото Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № ***, том IV, дело № 834 от 1951 г. /л. 112 – 115/, се установява, че С. Б. И. е придобил правото на собственост върху апартамент № 7, находящ се в гр. С., ул. „Р.“ № 40.

От удостоверение за наследници изх. № 2788/31.10.2023 г., издадено от Столична община, район С. /л. 141 - 142/, се установява, че С. Б. И. е починал на 21.04.1977 г. /на 70 г./, като е оставил свои наследници съпругата си С. Я. Б. /починала на 07.03.1978 г. на 59 г./, Б. С.в Б. /син, починал на 30.10.1988 г./, А. С. Б. /син, починал на 17.01.2003 г./.

Установява се още, че след смъртта си Б. С.в Б. е оставил следните наследници по закон: Светослав Б.в Б. /син/, Г. Б. Б. /син/ и И. М. Т. /съпруга, починала на 25.01.2023 г. и оставила като свой наследни Х. М. П. – син/.

А. С. Б. е оставил за свои наследници Р. Д. Б. /съпруга/, И. А. Б. /син/ и Силвия А.а И.а /дъщеря, починала на 14.07.2011 г., наследена от сина си А. К. И./.

Същите обстоятелства се установяват и от удостоверение за наследници на л. 137 – 138 и на л. 135 – 136, л. 129-131, л. 123 – 125. Установява се още, че С. Б. И. е имал още една дъщеря – Р. С.ва Б., родена на 10.12.1946 г. и починала през 1965 г., като по отношение на същата в удостоверенията за наследници е отразено, че е неомъжена и без деца и е оставила като свои наследници братята си.

В Нотариален акт за дарение на недвижими имот № 36, том XLII, дело № 7660/1975 г. /л. 116/ е обективизирана сделка, по силата на която Р. С.ва Панчева дарява на брат си А. С.в Б. своята 1/6 идеална част от апартамент № 7, находящ се в гр. С., на ул. „Р.“ № 40. Липсва по делото доказателство, от което да се установява собственикът на имота С. Б. И. да е прехвърлил идеална част от имота в полза на дъщеря си Р. С.ва. Същото не се установява и от нотариалния акт за дарение, напротив – като представени

доказателства пред нотариуса в същия са посочени нотариалният акт № *** от 1951 г. и удостоверение за наследници на С. Я. Б.. От представените по делото удостоверения за наследници обаче се установява, че дъщерята на С. И. – Р. С.ва, е починала през 1965 г. – преди изготвяне на нотариалния акт през 1975 г., както и че през 1975 г. С. Я. Б. е била жива /починала е през 1978 г./. Удостоверенията за наследници представляват официални свидетелстващи документи и се ползват с материална доказателствена сила относно удостоверените в тях обстоятелства, като същите не са оспорени по делото. Поради това съдът приема, че Нотариален акт за дарение на недвижими имот № 36, том XLII, дело № 7660/1975 г. /л. 116/ не легитимира А. С.в Б. като собственик на 1/6 ид.ч. от процесния имот въз основа на дарение от Р. С.ва.

По делото е приложен втори нотариален акт за дарение на 1/6 ид.ч. от процесния имот от Р. С.ва Панчева в полза на брат ѝ А. С. Б., а именно Нотариален акт № 134, том IX, дело 1398/197 г., но по гореизложените обстоятелства и този нотариален акт не легитимира А. С.в Б. като собственик на 1/6 ид.ч. от процесния имот въз основа на дарение от Р. С.ва.

От Нотариален акт за дарение на недвижим имот № 145, том XIX, дело № 3151/1983 г. се установява, че Б. С. Б. дарява на брат си А. С. Б. единствения си недвижим имот, а именно 1/3 ид.ч. от апартамент № 7, находящ се в гр. С., ул. „Р.“ № 40. Като представени пред нотариуса документи, въз основа на които е направена преценката за притежаване на правото на собственост са посочени Нотариален акт № ***/1951 г., удостоверение за наследници /не се сочи на кого/, удостоверение за раждане и бракоразводно решение от 1981 г.

Съдът намира, че от Нотариален акт № ***/1951 г., Нотариален акт за дарение на недвижим имот № 145/1983 г. и представените по делото удостоверения за наследници се установява, че след смъртта на С. Б. И. процесният имот е придобит на основание чл. 5, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 ЗН от неговите наследници – съпругата му Спаска и двамата му синове – Б. и А., при равни квоти – по 1/3 ид.ч. Няма данни по делото имотът да е придобит от С. през 1951 г. по време на брака му със Спаска, нито по време на предходния брак /данни за наличие на такъв се извеждат от описаното като представено пред нотариуса бракоразводно решение/. Ето защо съдът намира, че имотът е бил индивидуална собственост на С. И., доколкото по делото не са установени факти, относими към приложение на чл. 103 СК /1968 г., отм./. Следователно въз основа на Нотариален акт за дарение на недвижим имот № 145, том XIX, дело № 3151/1983 г. А. С. Б. е придобил 1/3 от имота по силата на дарение от брат си Б. С. Б..

По делото е приложен Нотариален акт за договорна ипотека № 46, том II, рег. № ***, дело № 56/1999 г., по силата на който А. С. Б. учредява договорна ипотека в полза на Валентин Чудомиров Тодоров за обезпечаване на задължението си по договор за заем върху собствения си недвижим имот, придобит по наследство и дарение, а именно апартамент № 7, находящ се в гр. С., ул. „Р.“ № 4, трети етаж. Като представени пред нотариуса документи са изброени Нотариален акт № 145/1983 г. /въз основа на който съдът приема, че А. С. Б. се легитимира като собственик по дарение на 1/3 ид.ч. от имота/, Нотариален акт № 134/1979 г. и Нотариален акт № 36/1975 г. /за които съдът прие, че не легитимира А. С. Б. като собственик на 1/6 ид.ч. от имота/, нотариален акт № ***/1951 г., удостоверение за наследници и за граждански брак.

Въз основа на така представените писмени доказателства съдът намира, че А. С. Б. е бил собственик на 2/3 от процесния недвижим имот въз основа на наследствено правопиремство от баща си и дарение на 1/3 ид.ч. от брат си Б. Б.. Останалата 1/3 ид.ч.

е наследена от съпругата на С. И. – С. Я. Б.. Няма данни обаче А. Б. да е неин наследник, като по делото е налице индиция, че последният е син на С. И. от предходен брак, прекратен с бракоразводно решение.

Съгласно разпоредбата на чл. 13, ал. 2 СК /1968г., отм/ недвижимите и движимите вещи и права върху вещи, придобити преди брака, както и такива вещи и права, придобити през време на брака по наследство, дарение или по реда на [чл. 389а - 389д от Гражданския процесуален кодекс](#), принадлежат на съпруга, който ги е придобил. Не стават общи и движимите вещи, придобити от единия съпруг през време на брака, които му служат за обикновено лично ползване или за упражняване на занятие. Ето защо при придобиване по наследство от баща си през 1977 г. и по дарение от брат си през 1983 г. А. С. Б. е придобил 2/3 от процесния имот в индивидуална собственост, а не в режим на СИО със съпругата си Р. Д. Б..

От удостоверение за наследници изх. № РО 516-УГ01-4697/24.08.2016 г. /л. 20/ се установява, че А. С. Б. е починал на 17.01.2003 г., като е оставил за свои наследници съпругата си Р. Д. Б. и децата си И. А. Б. и Силвия А.а И.а. Последната е починала през 2011 г. и е разведена, като е оставила за наследник сина си А. К. И.. Следователно притежаваните от А. С. Б. 2/3 ид.ч. от процесния имот са придобити при равни квоти на основание чл. 5, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 ЗН от наследниците му, а именно Р. Д. Б., И. А. Б. и А. К. И. притежават по наследство по 2/9 ид. ч. от имота.

Установено е по делото също така, че по отношение на процесния недвижим имот, намиращ се в сграда в режим на етажна собственост, е налице и решение на етажната собственост за присъединяване на сградата към топлопреносната мрежа. В случая обстоятелството е доказано от приложения по делото договор за извършване на услугата „топлинно счетоводство“ и протокол от проведено Общо събрание на собствениците на ЕС, находяща се в гр. С., ул. „Р.“ № 40, с което етажните собственици са взели решение да се сключи договор с дружество, извършващо услугата дялово разпределение на топлинна енергия в сградата в режим на етажна собственост.

Въз основа на гореизложените аргументи се обосновава извод за наличието на правоотношение по продажба на топлинна енергия при публично известни общи условия по отношение процесния обект.

За установяване факта на предоставяне на топлинна енергия в обема, съответстващ на претендираната цена, е изслушано заключение на съдебно-техническата експертиза, което съдът кредитира като обективно и обосновано, изготвено от специалист, притежаващ необходимите знания, и отговарящо пълно на поставените въпроси, без да се пораждат съмнения за неговата правилност. Съгласно същото количество топлинна енергия, постъпило в топлоснабдената сграда, се измерва чрез т. нар. общ топломер, монтиран в абонатната станция. Показанията се отчитат ежемесечно. Вещото лице е установило, че за сградата, където се намира процесният имот, е сключен договор за услугата дялово разпределение на топлинна енергия с „Б.“ ООД, като разпределението е извършвано след отчет на уредите за дялово разпределение и водомерите за топла вода, монтирани в имотите на етажните собственици. По време на отчетите за процесния период са попълнени документи за главен отчет, които са подписани от потребител. По данни на дружеството, извършващо дялово разпределение, в имота са монтирани 4 бр. отоплителни тела, съответно и 4 бр. топлоразпределители. В имота има щранг лира за отопление в банята, за която се изчислява служебно ТЕ отдадена за щтранга съгласно Наредба за топлоснабдяването. Процесният имот е с отоплителен обем по проект от 273 куб.м., на

базата на който е разпределена енергията, отдадена от сградна инсталация.

Съгласно заключението на вещото лице размерът на начислената сума за главница за доставена топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г. възлиза на сумата от 2924,19 лв., след отчитане на разликата между прогнозно начислената стойност и действителната такава, изчислена по изравнителни сметки.

Съгласно заключението по съдебно-счетоводната експертиза, начислената сума за периода от м. 05.2019 г. до м. 04.2021 г. възлиза на сумата от 2985,56 лв. Предвид констатираната разлика в стойностите, изчислени според СТЕ и ССЧЕ, съдът взима предвид данните по съдебно-техническата експертиза, доколкото същата работи въз основа на данните за доставена до имота топлинна енергия, а счетоводната – въз основа на счетоводни данни на ищеца.

Предвид гореизложените изводи искът с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ за заплащане на цената за доставена топлинна енергия за подгряване на топла вода се явява доказан по основание срещу всеки от ответниците при квота по 2/9 ид.ч. съобразно устоновената квота в съсобствеността.

На следващо място, при така установената основателност на иска по основание, следва да се обсъди направеното с отговора на исковата молба възражение за погасяване по давност на част от дълга за главница.

Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Изискуемостта на задължението за заплащане на стойността на доставена топлинна енергия е поставена в зависимост от настъпване на падежа, определен в общите условия. В случая за процесния период са приложими общите условия в сила в сила от 12.08.2016 г. Съгласно чл. 33, ал. 1 от Общите условия в сила от 2016 г., клиентите са длъжни да заплащат дължимите суми за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Следователно задълженията за заплащане на месечните начислени суми са установени като срочни, като същите са изпълними от издаване на фактурата за периода на съответното задължение, и изискуеми след изтичане на определен срок след това (45 дни след това).

Предвид характера на задължението като такова за периодично плащане, съобразно обобщените в ТР № 3 от 18.05.2012 г. по т. д. 3/2011 г. на ОСГТК на ВКС белези, приложим е специалният тригодишен давностен срок по чл. 111, б. „в“ ЗЗД.

Съгласно чл. 116, б. „б“, предл. 1 ЗЗД давността се прекъсва с предявяване на иск, а съгласно чл. 115, ал. 1, б. „ж“ ЗЗД – спира да тече докато трае съдебното производство относно вземането. На основание чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във връзка с § 13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето /обн. ДВ, бр. 44/2020 г., в сила от 14.05.2020 г./ давността е спряна в периода 13.03.2020 г. – 20.05.2020 г.

Следователно в конкретния случай давността е прекъсната и спряна, считано от датата на предявяване на иска – 29.06.2022 г. – датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК, от която дата според фикцията по чл. 422, ал. 1 ГПК искът се счита предявен. Спиране и прекъсване на давността е възможно само преди тя да е изтекла. Предвид приложимост на специалната 3-годишна давност в случая се обуславя изводът, че погасени по давност са всички задължения, чиято изискуемост е настъпила преди 29.06.2019 г., а непогасени по давност са тези, чиято изискуемост е настъпила след тази дата. Т.е. в процесния случай спирането на давността в периода от 13.03.2020

г. до 20.05.2020 г. не ползва ищеца по отношение на заявените в производството вземания.

В случая нито една част от вземането за периода от м. 05.2019 г. до м. 04.2021 г. не е погасена по давност, доколкото към 29.06.2019 г. не е настъпила изискуемостта на начисленото задължение за м. 05.2021 г., тъй като тя настъпва с ичтичане на 45 дни от периода, за който се отнася вземането – т.е. 15.07.2019 г. Следователно непогасено по давност е цялото вземане в размер на 2924,19 лв., начислено за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г. Съответно предвид квотите на ответниците исковите срещу тях са доказани по основание и размер на за сумата от 649,82 лв. срещу всеки от тях.

По делото не се твърди и не се установява, включително предвид заключението по съдебно-счетоводната експертиза, плащане на дължимата сума. Предвид гореизложените изводи искът с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ за заплащане на цената за доставена топлинна енергия следва да се уважи частично срещу всеки от ответниците за сумата от **649,82 лв.**, представляваща стойността на доставена до имота топлинна енергия за **01.05.2019 г. – 30.04.2021 г.**, ведно със законната лихва от **29.06.2022 г.** до окончателното изплащане на вземането, като за разликата над сумата от 649,82 лв. до пълния предявен размер от 812,26 лв. да се отхвърли като неоснователен.

Върху тези суми се дължи и законна лихва, считано от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното плащане.

По делото ищецът претендира от ответника и вземане за възнаграждение за дялово разпределение.

За основателността на иска следва да се установи от ищеца, че през процесния период е извършил услугата дялово разпределение в процесния имот, поради което в тежест на ответника е възникнало задължение за плащане на дължимото възнаграждение.

При така разпределената доказателствена тежест, съдът намира, че искът срещу всеки от ответниците е частично основателен. Съображенията за това са следните:

Съгласно чл. 22, ал. 1 от Общите условия на ищеца от 2016 г. дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по реда на чл. 61 и сл. от НТ или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите в СЕС, като съгласно ал. 2 на чл. 22 от ОУ клиентите заплащат на продавача стойността на услугата „дялово разпределение“, извършвана от избрания от тях търговец. В случая по делото се установи, че дяловото разпределение е извършвано от третото лице помагач. Ето защо, ищецът е материалноправно легитимиран да получи претендираното възнаграждение за дялово разпределение.

На следващо място, от заключението на съдебно – счетоводната експертиза (таблица 3) се установява, че за извършените услуги за дялово разпределение за периода от 01.05.2019 г. – 30.04.2021 г. са издадени описаните в таблицата от заключението фактури на обща стойност – **61,41 лв.**, като претендираната сума срещу всеки от ответниците е 17,06 лв. Същите не са погасени по давност. По делото не се твърди и не се установява посочената сума да е погасена чрез плащане. Предвид изложеното по-горе и с оглед установените квоти в съсобствеността, искът за заплащане на възнаграждение за дялово разпределение следва да се уважи за сумата от **13,65 лв.**, представляваща главница за дялово разпределение за периода **01.05.2019 г. – 30.04.2021 г.**, ведно със законната лихва за забава от **29.06.2022 г.** до окончателното плащане. За разликата над сумата от 13,65 лв. до пълния предявен размер от 17,06 лв.

искът подлежи на отхвърляне като неоснователен.

По исковете с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Основателността на иска предполага наличие на главен дълг и забава в погасяването му. Моментът на забавата в случая се определя съобразно уговореното от страните.

По отношение на претендираната мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия съдът взе предвид, че в този период са приложими Общите условия за продажба на топлинна енергия „Т. С.“ ЕАД на битови клиенти в гр. С., в сила от 12.08.2016 г. Съгласно чл. 33, ал. 2 от същите, клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45 - дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. В чл. 33, ал. 4 от същите Общи условия е предвидено, че продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срока по ал. 2. Ето защо, купувачът дължи лихва за забава само върху сумата по окончателната фактура за отчетния период. Тъй като срокът за плащане на задълженията по общите фактури е определен в Общи условия от 2016 г. /чл. 33, ал. 2/, то не е необходима покана, за да бъдат поставени ответниците в забава /арг. от чл. 84, ал. 1 ЗЗД/.

Предвид заключението по съдебно-счетоводната експертиза (таблица 4) размерът на начислената законна лихва възлиза на сумата от 363,35 лв., като от всеки от ответниците се претендира сума от 100,92 лв. С оглед квотите в съсобствеността искът срещу всеки от ответниците следва да бъде уважен за сумата от **80,74 лв.**, представляваща мораторна лихва върху главницата за реално доставена топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 02.06.2022 г., като за разликата над сумата от 80,74 лв. до пълния предявен размер от 100,92 лв. да се отхвърли като неоснователен.

Искът за мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение, следва да се отхвърли като неоснователен по следните съображения:

Макар по делото да се установи наличието на главен дълг, не е доказана втората предпоставка за уважаване на иска, а именно – моментът, от който ответникът е изпаднал в забава в погасяването на процесната сума. Това е така, тъй като по делото не са ангажирани от ищеца доказателства, от които да се установява какъв е бил уговореният срок за плащане на услугата дялово разпределение, за да може да се определи от кой момент ответникът е изпаднал в забава в погасяването на процесната сума за дялово разпределение, респ. ако не е бил уговорен такъв срок, то не са ангажирани от ищеца доказателства за отправена и получена покана от ответника (арг. от чл. 84, ал. 2 ЗЗД).

-

По разноските:

При този изход на спора право на разноски има ищецът и ответниците.

Разноските, които претендира ищецът възлизат на обща стойност от 677,21 лв. исковото производство и 117,21 лв. в заповедното производство, като същите обаче са сторени за защита срещу тримата ответници, респ. длъжници, съответно отговорността за разноски на всеки от ответниците следва да бъде изчислена върху 1/3 от така сторените разноски – съответно върху 225,74 лв. за исковото и 39,07 лв. за заповедното

производство.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК всеки ответник следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 179,97 лв., представляваща разноски направени в исковото производство, и сумата от 31,15 лв., представляваща разноски направени в заповедното производство.

Всеки от ответниците претендира по 700 лв. адвокатско възнаграждение, от които 300 лв. по заповедното и 400 лв. по исковото. С оглед изхода на спора ищецът следва да бъде осъден да заплати на всеки от ответниците по 81,10 лв., представляващи разноски общо по заповедното и исковото производство.

Претендират се разноски и от Р. Б., срещу която делото е прекратено. Доказателство обаче за извършване на такива е представено едва в последното открито съдебно заседание, като производството срещу нея към този момент е било приключило, респективно не е висящо. Нещо повече, към този момент е бил изтекъл и срокът по чл. 248 ГПК за искане на допълване на определението за прекратяване в частта за разноските. Недопустимо е присъждане на разноски по доказателства представени след приключване на производството, поради което и в полза на Р. Б. не следва да бъдат присъждани такива.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК искове, че А. К. И., ЕГН ***** дължи на „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: ***** следните суми:

- на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ сумата от **649,82 лв.**, представляваща стойността на доставена до имота топлинна енергия за **01.05.2019 г. – 30.04.2021 г.**, ведно със законната лихва от **29.06.2022 г.** до окончателното изплащане на вземането,

- на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ сума в размер на **13,65 лв.**, представляваща главница за дялово разпределение за периода **01.05.2019 г. – 30.04.2021 г.**, ведно със законната лихва за забава от **29.06.2022 г.** до окончателното плащане;

- на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от **80,74 лв.**, представляваща мораторна лихва върху главницата за реално доставена топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 02.06.2022 г.,

които суми се отнасят до топлоснабден имот с адрес гр. С., ул. „Г.С.Р.“ № 40, ет. 3, ап. № 7, с аб. № 2542 и за които вземания е издадена заповед за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК от 28.07.2022 г. по ч.гр.д. № 34827/2022 г. по описа на СРС, 56 състав.

ОТХВЪРЛЯ предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: ***** срещу А. К. И., ЕГН ***** искове, както следва:

- с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ за разликата над сумата от 649,82 лв. до пълния предявен размер от 812,26 лв., като неоснователен;

- с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ за разликата над

сумата от 13,65 лв. до пълния предявен размер от 17,06 лв., като неоснователен;

- с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за разликата над сумата от 80,74 лв. до пълния предявен размер от 100,92 лв., като неоснователен,

- с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от **3,24 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за дялово разпределение, начислена за периода от **01.07.2019 г. до 02.06.2022 г., като неоснователен,**

които суми се отнасят до топлоснабден имот с адрес гр. С., ул. „Г.С.Р.“ № 40, ет. 3, ап. № 7, с аб. № 2542 и за които вземания е издадена заповед за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК от 28.07.2022 г. по ч.гр.д. № 34827/2022 г. по описа на СРС, 56 състав.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК искиове, че И. А. Б., ЕГН ***** дължи на „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: ***** следните суми:

- на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ сумата от **649,82 лв.**, представляваща стойността на доставена до имота топлинна енергия за **01.05.2019 г. – 30.04.2021 г.**, ведно със законната лихва от **29.06.2022 г.** до окончателното изплащане на вземането,

- на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ сума в размер на **13,65 лв.**, представляваща главница за дялово разпределение за периода **01.05.2019 г. – 30.04.2021 г.**, ведно със законната лихва за забава от **29.06.2022 г.** до окончателното плащане;

- на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от **80,74 лв.**, представляваща мораторна лихва върху главницата за реално доставена топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 02.06.2022 г.,

които суми се отнасят до топлоснабден имот с адрес гр. С., ул. „Г.С.Р.“ № 40, ет. 3, ап. № 7, с аб. № 2542 и за които вземания е издадена заповед за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК от 28.07.2022 г. по ч.гр.д. № 34827/2022 г. по описа на СРС, 56 състав.

ОТХВЪРЛЯ предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: ***** срещу И. А. Б., ЕГН ***** искиове, както следва:

- с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ за разликата над сумата от 649,82 лв. до пълния предявен размер от 812,26 лв., като неоснователен;

- с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ за разликата над сумата от 13,65 лв. до пълния предявен размер от 17,06 лв., като неоснователен;

- с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за разликата над сумата от 80,74 лв. до пълния предявен размер от 100,92 лв., като неоснователен,

- с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от **3,24 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за дялово разпределение, начислена за периода от **01.07.2019 г. до 02.06.2022 г., като неоснователен,**

които суми се отнасят до топлоснабден имот с адрес гр. С., ул. „Г.С.Р.“ № 40, ет. 3, ап. № 7, с аб. № 2542 и за които вземания е издадена заповед за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК от 28.07.2022 г. по ч.гр.д. № 34827/2022 г. по описа на СРС, 56 състав.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, А. К. И., ЕГН ***** да заплати на „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: ***** сумата от **179,97 лв.**, представляваща разноси направени в исковото производство, и сумата от **31,15 лв.**, представляваща разноси направени в заповедното производство.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, И. А. Б., ЕГН ***** да заплати на „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: ***** сумата от **179,97 лв.**, представляваща разноси направени в исковото производство, и сумата от **31,15 лв.**, представляваща разноси направени в заповедното производство.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: ***** да заплати на А. К. И., ЕГН ***** сумата в размер на **81,10 лв.**, представляващи разноси общо по заповедното и исковото производство.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: ***** да заплати на И. А. Б., ЕГН ***** сумата в размер на **81,10 лв.**, представляващи разноси общо по заповедното и исковото производство.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на ищеца – „Б.“ ООД.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в 2 – седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____